

TIỆC THÁNH

 Sứ điệp khuấy động mà Anh Pearry vừa mang đến cho chúng ta ngay lúc đó từ Lời Đức Chúa Trời. Thật đúng làm sao rằng “Chúng ta giới hạn Đức Chúa Trời và thì giờ Đức Chúa Trời; và Ngài là Đời đời, chúng ta không thể làm điều đó.” Vì vậy tối nay chúng ta đang đối mặt với điều gì khác lúc này, là tiệc thánh.

2 Tôi đã chờ đợi ba năm để được đến một nhà thờ ở Tucson, nhưng nó hiện ở đây. Vâng, chúng ta—chúng ta ở đây. Vì vậy chúng ta cảm ơn Chúa, Ngài chỉ để chúng ta chờ đợi cho đến khi chúng ta có thể biết ơn sâu sắc điều đó lúc này.

3 Bây giờ, có một điều mà tôi muốn nói ngay trước khi chúng ta bắt đầu tiệc thánh, là điều này, mà tôi tin rằng chúng ta đã thấy đủ trong thời đại của chúng ta mà chúng ta đang sống, rằng chúng ta nên thực sự dâng (mọi) tất cả sự hiện hữu của chúng ta cho Đức Chúa Trời. Chúng ta—chúng ta nên thực sự hầu việc Đức Chúa Trời. Tôi tin rằng Ngài đã ban phước cho chúng ta với câu trả lời trực tiếp theo Kinh Thánh. Như Anh Pearry đã đưa ra điều đó cách đây một lát, rằng chúng ta—chúng ta thì—chúng ta đang ở thời điểm đó. Chúng ta không bị mù, chúng ta—chúng ta—chúng ta thấy rằng chúng ta ở đây, chúng ta—chúng ta đã đến.

4 Và chúng ta cũng có thể nhìn quanh và thấy rằng cách mà tâm trí con người đang rời bỏ con người, rằng, chúng ta—chúng ta không thể ở lại quá lâu hơn nữa, chúng ta sẽ ở trong một tổ chức điên rồ hoàn toàn, cả thế giới sẽ như vậy. Thấy không? Vì vậy chúng ta—chúng ta đang ở thời điểm cuối cùng.

5 Bây giờ, như Anh Pearry đã kết thúc ở đó, thấy những điều này là đúng, thấy rằng chúng ta thật, chúng ta không phải là chuyện hoang đường. Chúng ta không chỉ là điều gì đó mà chúng ta tưởng tượng. Chúng ta là điều gì đó đã được ban cho chúng ta một cách trực tiếp bởi Lời của Đức Chúa Trời và được bày tỏ công khai trước chúng ta, mà chúng ta biết chúng ta đang ở đây. Chúng ta—

chúng ta không biết bao lâu bây giờ, bởi vì một lần nữa chúng ta trở lại với đồng hồ, anh em thấy, mấy giờ rồi. Nhưng chúng ta thì...chúng ta biết chúng ta—chúng ta ở đây, chúng ta đang ở vào thời điểm đó. Cho dù thì giờ của Đức Chúa Trời, tôi tưởng tượng...

⁶ Người nào đó đã đưa ra một phân tích nhỏ lần nọ nói rằng nếu Đức Chúa Trời chịu đựng anh ta theo...nếu Ngài phân chia thời gian, một—một ngàn năm chỉ là một ngày. Vì vậy nếu một người sống bảy mươi năm, đó sẽ chỉ là một vài phút trong thời gian của Đức Chúa Trời. Thấy không? Ồ, và nói rằng đó sẽ là bốn mươi năm, điều đó thậm chí không có nghĩa là thời gian, hầu như, Ngài có thể nháy mắt Ngài. Thấy không? Đây, thật nhanh chóng biết bao, toàn bộ sự việc, nếu thời gian được phân chia; mà, Ngài không có thì giờ. Vì vậy Ngài thật sự là Đời đời.

⁷ Tôi nghĩ là Sarah ở sau đó...hay là, không, là Joseph, đêm nọ, đã nói với tôi và Anh Pearry. Nó nói, “Bố ơi, ở đâu, khi nào Đức Chúa Trời đã xuất hiện? Ngài đến từ đâu?” Thấy không? “Ngài phải có một sự khởi đầu chứ, phải không? Ngài chẳng có sự khởi đầu sao?”

⁸ Tôi nói, “Không. Bất cứ điều gì có sự khởi đầu đều có sự kết thúc, nhưng chính điều mà không có sự khởi đầu thì không có sự kết thúc.” Tất nhiên, cậu bé mười tuổi, điều đó hầu như là một—một điều khó hiểu đối với nó. Thấy không? Và làm sao nó có thể nhận được điều đó, biết rằng điều gì đó đã không bao giờ bắt đầu? Không chỉ với nó thôi, mà là với tôi. Bây giờ, đây, điều đó quả là một liều thuốc đắng đối với tôi, cách nó đã từng bắt đầu như thế nào.

⁹ Bây giờ chúng ta đang chuẩn bị tiến hành điều gì đó ở đây mà thực sự thiêng liêng.

¹⁰ Cách đây vài ngày tôi đã được mời đến, với một số quý ông Cơ-đốc rất cao quý mà—mà không bao giờ có tiệc thánh này, và anh ấy hiểu rằng chúng ta đã dự tiệc thánh theo nghĩa đen. Họ nhận lấy điều mà họ gọi là “tiệc thánh thuộc linh.” Và điều mà, liên quan đến *tiệc thánh*, tôi muốn nói đúng, bởi vì *dự tiệc thánh* là “để trò chuyện với,” đây. Và người anh em đưa cho tôi câu Kinh Thánh này, nói, “Anh Branham, anh không nghĩ bây giờ...”

11 Bây giờ, lý do tôi đang nói điều này...Được chứ, Anh Pearry? [Anh Pearry Green nói, “Chắc chắn rồi.”—Bt.] Đây, đó là lý do tôi đang nói điều này, để anh em hiểu điều anh em đang làm. Anh em không...nếu anh em bước vào bất cứ điều gì một cách mù quáng, anh em không biết mình đang ở đâu, mình đang làm gì. Thậm chí anh em không thể có sự tự tin nếu anh em không biết mình đang làm gì. Nhưng anh em phải hiểu những gì anh em đang làm và tại sao anh em đang làm điều đó.

12 Anh ấy nói, “Bây giờ nếu chúng ta nhận lấy Lời của Đức Chúa Trời, đó chẳng phải là Đức Chúa Trời mà chúng ta đang nhận lấy sao?”

13 Tôi nói, “Hoàn toàn đúng, thưa ông, nó đúng. Nhưng chúng ta đọc ở đây rằng họ thật sự...Phao-lô đã dạy về việc dùng Bữa Ăn Tối của Chúa theo nghĩa đen. ‘Hãy làm điều này để tưởng nhớ đến Ta,’ Chúa Jêsus phán. ‘Khi các người nhận lấy nó để tưởng nhớ đến Ta, các người tỏ cho thấy sự chết của Chúa cho đến lúc Ngài đến.’” Hiểu không? Bây giờ, chúng ta cùng dự.

14 Chúng ta hiểu rằng Thánh Phao-lô, người đã định điều đó trong Hội thánh, là vị tiên tri của Tân Ước. Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, tất cả họ, họ đã viết (Ô, Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca) những gì Chúa Jêsus đã làm, như những thầy thông giáo. Nhưng Phao-lô đã sắp đặt sự việc theo thứ tự, ông là—ông là nhà tiên tri của Tân Ước. Giống như Môi-se đã đi vào đồng vắng để nhận được sự hà hơi để viết—năm Sách của—của...năm Sách đầu tiên của Kinh Thánh, ô, Phao-lô cũng đã đi vào sa mạc và nhận được sự hà hơi từ Đức Chúa Trời, để thiết lập Hội thánh Tân Ước trong trật tự và tổ hình bóng Nó với Cựu.

15 Dưới thời đó họ có chiên con làm của tế lễ, mà Y-sơ-ra-ên đã giữ điều đó để làm kỷ niệm. Nó thực sự đã được sử dụng một lần, ra khỏi xứ Ai Cập. Nhưng sau đó họ đã giữ điều đó như một sự tưởng nhớ xuyên suốt thời đại. Ô, “nếu luật pháp là cái bóng của những điều sắp xảy đến,” anh em thấy đấy.

16 Bây giờ, tôi tin rằng *Tiệc thánh*, hay những gì chúng ta gọi là, “Tiệc thánh,” bây giờ, là để nói chuyện...là “Bữa Tiệc Ly của Chúa.”

17 Bây giờ, chúng ta chỉ còn lại ba nghi lễ Thiên liêng theo nghĩa đen: một trong chúng là—là lễ tiệc thánh, lễ rửa chân, lễ báp-têm bằng nước. Đó là ba điều duy nhất. Đó là sự hoàn chỉnh, của ba điều, đấy. Và chúng ta chỉ có ba nghi lễ đó thôi. Chúng ta nhận ra rằng đó là vấn đề được Thánh Phao-lô đưa ra trong Tân Ước.

18 Bây giờ, nếu chúng ta nói “tiệc thánh là chỉ nên nhận lấy Lời,” tôi không tin bất cứ ai có quyền dự Bữa Tiệc của Chúa cho đến khi người đó đã nhận lấy—Lời của Chúa vào trong lòng mình. Thấy không? Bởi vì tôi sẽ...Tôi sẽ đọc điều gì đó cho anh em trong chốc lát và anh em sẽ thấy. Bây giờ, để ý. Thế thì, tại sao lúc đó chúng ta sẽ—chúng ta sẽ...

19 Trên cùng cơ sở giống như vậy chúng ta hoàn toàn có thể biện hộ cho Đội Cứu Thế Quân. Họ không tin vào bất kỳ hình thức báp-têm bằng nước nào, nói, “Chúng tôi không cần nó.” Bây giờ, nếu chúng ta không cần phép báp-têm bằng nước, tại sao chúng ta chịu phép báp-têm? Nói, “Nước không thể cứu anh em, chỉ Huyết cứu anh em.”

20 Tôi sẽ đồng ý với điều đó. Điều đó—đúng vậy, Huyết cứu anh em, không phải nước. Nhưng chúng ta *phải* nhận lấy phép báp-têm bằng nước như một cảm xúc bên ngoài mà một công việc ân điển bên trong đã được thực hiện. Thấy không? Vì vậy chúng ta phải dự tiệc thánh!

21 Khi chúng ta đã nhận lấy Chúa, Của Lễ của chúng ta, vào trong chúng ta, như một vấn đề về sự Sanh ra thuộc linh trong chúng ta, và Thân thể Ngài, chúng ta sống bởi Ngài bằng Lời, chúng ta cũng nên tượng trưng cho điều đó bởi vì đó là một mạng lệnh. “Hãy hối cải, mỗi người trong các ngươi và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình.”

22 Phao-lô nói, “Tôi đã nhận lãnh nơi Chúa điều mà tôi cũng đã truyền cho anh em, Ấy là cùng trong đêm Đức Chúa Jêsus bị phản bội Ngài đã lấy bánh, và bẻ nó ra và ban cho các môn đồ, và—và phán, “Hãy nhận lấy và ăn, hãy làm điều này để nhớ đến Ta.” Vì anh em thường nhận lấy bánh này, anh em hãy rao truyền sự chết của Ngài cho đến lúc Ngài đến.” Bây giờ chúng ta thấy rằng, trong đó, họ có những người đến và...

23 Người anh em quý báu này, một người anh em rất yêu dấu, anh ấy đã đến và anh ấy nói, “Tôi không bao giờ—tôi chưa bao giờ nhận nó, Anh Branham, tôi không hiểu nó là gì.” Nói, “Tôi đã được dạy điều khác.”

24 Tôi nói, “Nhưng nên nhớ, chúng ta sẽ thừa nhận rằng Thánh Phao-lô đã thiết lập nó trong trật tự trong Hội thánh Cơ-đốc giáo ban đầu. Họ đi từ nhà thờ...từ nhà này sang nhà khác, bẻ bánh với tấm lòng đơn sơ, và vân vân. Bây giờ,” tôi nói, “ông đã đưa nó vào trong Hội thánh. Ga-la-ti 1:8, ông nói, ‘Nếu một thiên sứ từ Trời đến và nói điều gì khác, hãy để người bị rửa sả,’ anh em thấy, đấy, cùng một phép báp-têm đó mà họ đã được phép báp-têm lại lần nữa từ phép báp-têm của Giăng, để chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ.”

25 Anh em thấy, có ba điều mà chúng ta phải—ba điều mà chúng ta phải làm như những sự tượng trưng: bữa Tiệc của Chúa, lễ rửa chân, lễ báp-têm bằng nước. Thấy không? Có...

26 Anh em nói, “Ồ, sự...” Bây giờ, Cứu Thế Quân lấy nó từ điểm đó, “Tên trộm hấp hối, khi hấn chết, hấn chưa chịu phép báp-têm, tuy nhiên Chúa Jêsus phán hấn sẽ ở trên Thiên đàng.” Đó chính xác là sự thật. Điều đó chính xác. Nhưng, anh em thấy, anh ta—anh ta—anh ta chỉ nhận biết Chúa Jêsus ngay tại đó trong giờ phút anh ta sắp chết. Thấy không? Đó là cơ hội duy nhất—đó là cơ hội duy nhất mà anh ta có. Anh ta—anh ta là một tên trộm, anh ta không có mặt, anh ta đã ở ngoài. Và anh ta, ngay khi anh ta nhìn thấy Ánh sáng đó, anh đã nhận ra Nó, “Lạy Chúa, xin nhớ đến con!” Và Chúa Jêsus...Điều đó đúng.

27 Nhưng đối với anh em và tôi là những người biết rằng chúng ta nên chịu phép báp-têm, và từ chối làm điều đó, thì điều đó sẽ là giữa anh em và Đức Chúa Trời. Tiệc thánh cũng một thể ấy!

28 Bây giờ, khi chúng ta dự tiệc thánh này, nó không chỉ là việc nói rằng, “Tôi đang đến đây và sẽ ăn một ít bánh, và tôi sẽ tin rằng tôi là một Cơ-đốc nhân.” Nhưng, nếu anh em để ý, Kinh Thánh nói, “Kẻ nào ăn và uống *cách không xứng đáng* sẽ phạm tội với Huyết và Thân thể của Chúa.” Thấy không? Anh em phải sống một đời sống mà—mà...trước dân sự, mà...và trước mặt Đức

Chúa Trời và dân sự, mà cho thấy rằng anh em là—mà anh em là chân thành.

²⁹ Bây giờ, chỉ một lát nữa thôi. Bây giờ, trong Cựu Ước khi của lễ được lập thành một—một quy chế hay một giáo lễ. Và phép báp-têm bằng nước cũng là một mạng lệnh; lễ rửa chân cũng là mạng lệnh; Bữa Tiệc Ly của Chúa cũng là một mạng lệnh. “Phước cho người nào làm theo mọi điều răn dạy của Ngài, tuân giữ mọi luật lệ của Ngài, mọi điều răn của Ngài, hầu cho người đó có thể có quyền để bước vào Cây Sự Sống.”

³⁰ Bây giờ, để ý trong điều này bây giờ, trong điều đó trước tiên, khi trước tiên nó là một mạng lệnh của Đức Chúa Trời để mang một của lễ đến hội thánh, và đến đền thờ và bàn thờ, và dâng món quà của anh em, và—và vì tội lỗi của anh em, của lễ chiên con. Ô, tôi có thể tưởng tượng thấy một anh em Do Thái nào đó đang đi xuống đường, biết rằng anh ta đã phạm tội, và người đó đi đến bàn thờ; hoặc mang đến một con bò cái mập mạp hay một con bò đực, hay bất cứ thứ gì anh ta có, hay một chiên đực, chiên con, cái gì đó. Người đó đã mang nó xuống đường một cách chân thành nhất như có thể, người đó đã bước lên đó, giữ mạng lệnh của Đức Chúa Trời một cách chân thành hết sức.

³¹ Rồi người đặt tay trên nó, thú nhận tội lỗi của mình, và thầy tế lễ đặt điều này (tội lỗi của anh ta) trên con chiên, và cổ họng của con chiên bị cắt, và—và rồi nó chết thay cho anh. Khi nó nằm đó, con chiên nhỏ đang đá chân và chảy máu, bàn tay anh ta đầy máu, và nó bay khắp người anh ta, (chiên con nhỏ kêu be be, sắp chết), anh ta sẽ nhận ra rằng anh đã phạm tội và điều gì đó phải chết thay cho anh. Do đó, anh ta đã dâng sự chết của con chiên này cho sự chết của mình. Đấy, chiên con đã chết thay cho anh ta. Thế thì người đó đã làm điều đó với sự chân thành, với sự sâu sắc của lòng mình.

³² Cuối cùng, việc này cứ lặp đi lặp lại hoài, lặp đi lặp lại nó cứ tiếp tục cho đến khi cuối cùng nó trở thành một truyền thống. Điều răn của Đức Chúa Trời đã trở thành một truyền thống đối với dân sự. Và rồi ở đây người đó đi xuống, “Ô, chúng ta hãy xem, điều này là *như vậy* ngày hôm nay, có lẽ tốt hơn là tôi nên đi xuống. Vâng, tốt hơn tôi nên dâng một—một con bò đực.” Người

đó đi xuống, “Ồ, lạy Chúa, đây là con bò đực của tôi.” Đấy, không có sự chân thành trong đó, không có sự hiểu biết với nó.

33 Vậy thì, chúng ta không muốn dự tiệc thánh như thế. Đó cũng là điều đã xảy ra với bàn tiệc của Chúa.

34 Ê-sai 35...Không, tôi xin lỗi. Ê-sai 60...Hãy để tôi xem lại điều đó. Tôi—tôi—tôi tin đó là Ê-sai 28, là nơi chúng ta tìm thấy điều này. Tôi khá chắc chắn đó là chương đúng. Ngài phán, “Giềng mối phải thêm giềng mối; và hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia. Điều gì tốt đẹp thì giữ lấy. Vậy nên Ta sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. Và đây là sự Yên nghỉ.”

35 Ngài phán, “Tất cả các bàn tiệc của Chúa đã đầy chất nôn mửa. Ta có thể dạy sự Dạy dỗ cho ai? Ta có thể làm cho ai hiểu được?” Thấy không? Tôi nghĩ đó là lời Kinh Thánh đúng, Ê-sai 28. “Ta có thể làm cho ai hiểu được sự Dạy dỗ?” Đấy, “các bàn tiệc.”

36 Bây giờ, chúng ta tìm thấy ngày hôm nay rằng điều tuyệt vời này mà chúng ta đang chuẩn bị làm tối nay, để tưởng nhớ sự chết của Ngài và Thân thể Ngài mà chúng ta tin rằng chúng ta ăn hằng ngày, hay là, vừa mới ăn như người anh em của chúng ta đã giảng cho chúng ta. Nhận lấy Lời Đức Chúa Trời, chúng ta tin Nó bằng cả tấm lòng. Chúng ta thấy Nó được bày tỏ; chúng ta thấy Nó được ban cho chúng ta; chúng ta thấy Nó được chứng thực; chúng ta cảm thấy Nó trong đời sống của chúng ta. Và chúng ta phải đến với điều này với một lương tâm sâu sắc về những gì chúng ta đang làm, không chỉ vì đó là một mệnh lệnh.

37 Anh em đi vào nhà thờ, và nhiều lần họ phát ra một cái bánh xộp hay một—một thứ gì đó, bẻ nó ra, và bánh trắng hay—hay cái gì đó, và—và bẻ nó ra; và những người mà hút thuốc, uống rượu, mọi thứ khác, bởi vì họ là thành viên của giáo hội họ đến và dự Tiệc của Chúa.Ồ, đó là sự ô uế trước mặt Đức Chúa Trời!

38 Ngay cả của lễ, đã nói, “Những ngày lễ của người và của lễ của người lấy làm hôi thối đối với mũi Ta.” Tuy nhiên Ngài đã định trước cho họ làm của lễ đó. Nhưng cách họ đối xử với nó, nó trở nên một mùi hôi thối, hôi thối trước mũi Ngài (lỗ mũi của Ngài), chính của lễ mà Ngài đã định trước.

³⁹ Đó là cách chúng ta nhận lấy Lời Đức Chúa Trời, quá nhiều Cơ-đốc nhân ngày nay (được gọi là) làm điều đó. Chúng ta đứng lên ở đây và giảng dạy Lời này, và nói, “Đức Chúa Jêsus Christ không phải hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi,” và dạy những điều mà Ngài đã hứa với chúng ta mà Ngài sẽ tôn trọng, và nói, “Ồ, ồ, đó là vì điều gì khác,” sự thờ phượng trang trọng của chúng ta chỉ trở nên hơi thối trước mũi Ngài. Ngài sẽ không nhận nó, không chút nào. Đó là lý do, bởi những thói quen truyền thống của chúng ta!

⁴⁰ Anh em không dự Bữa Tiệc của Chúa theo truyền thống. Anh em nhận lấy nó bởi vì đó là tình yêu của Đức Chúa Trời trong lòng anh em, trong việc tuân giữ các mạng lệnh của Đức Chúa Trời. Đây, đó là những gì anh em nhận lấy.

⁴¹ Vì vậy nếu anh em không nhận lấy nó trong sự chân thành, nó chỉ là một truyền thống, “Ồ, giáo hội của chúng tôi tổ chức tiệc thánh một lần vào mỗi Chúa nhật, hay mỗi tháng một lần, hay hai lần một năm,” và anh em đi lên, nói, “Ồ, đã đến giờ của tôi,” và—và rồi dự tiệc thánh, ồ, thật là một sự hồi thối đối với Đức Chúa Trời! Đây, đó chỉ là một truyền thống.

⁴² Thậm chí giống như bất cứ điều gì khác, anh em—anh em phải chân thành. Đức Chúa Trời muốn chiều sâu thẳm trong lòng anh em. Anh em nhớ, chính Đức Chúa Trời đã mang anh em đến đây trên đất là Đấng mà anh em đang hầu việc. Thấy không?

⁴³ Anh em đang làm điều này bởi vì Ngài đã phán vậy, bởi vì đó là mệnh lệnh của Ngài. Thế thì chúng ta muốn đến với sự chân thành sâu sắc, biết rằng bởi ân điển của Đức Chúa Trời mà chúng ta đã được cứu. Và chúng ta—chúng ta yêu mến Ngài và chúng ta cảm thấy sự Hiện diện của Ngài, và chúng ta—chúng ta thấy Nó thay đổi đời sống chúng ta. Toàn bộ con người của—của chúng ta được thay đổi. Chúng ta—chúng ta—chúng ta là những người khác hẳn. Chúng ta không sống như chúng ta trước đây, chúng ta không suy nghĩ như chúng ta trước đây.

⁴⁴ Giống như trong Sách ở đây, và điểm ở đó chúng ta đang nói về—hai Sách là Một, Sách Sự Sống. Quyển Sách đầu tiên của sự sống xuất hiện, là khi anh em được sinh ra, đó là sự sinh ra tự nhiên của anh em. Thấy không? Nhưng rồi một lần, con đường

trở lại trong đó, có một hạt nhỏ bé của Sự sống khi tôi đang giải thích cho một số chị em trẻ tuổi ở nhà chiều nay. Đấy, có một hạt nhỏ bé của Sự sống đang nằm ở đó, mà anh chị em tự hỏi, “Nó đến từ đâu? Điều gì—những điều lạ lùng này là gì?”

45 Tôi đang nói điều này, cho chính tôi, giống như anh em sẽ nói, “William Branham, ồ, bốn mươi năm trước, William Branham, không giống như vậy tối nay.” Nếu ai đó ở phía sau đó sẽ nói, “William Branham, anh ta là một kẻ côn đồ có hạng,” đấy, bởi vì tôi được sinh ra từ Charles và Ella Branham. Trong bản chất của họ tôi là một tội nhân, tôi đã đến với thế gian, một kẻ nói dối, và tất cả những thói quen của thế gian nằm ngay trong tôi. Nhưng ở dưới đó, cũng là một Bản chất khác hiện diện, đấy, đã được định trước, đã ở trong đó bởi Đức Chúa Trời. Trong cùng một thân thể này, đấy, hai bản chất trong đó.

46 Ồ, tôi chỉ phục vụ cho một cái. Khi nó lớn lên, tôi đã kêu lên như một đứa bé, “Ba-ba.” Điều đầu tiên anh em biết, tôi trở nên một kẻ nói dối, trở thành mọi thứ khác đó là một tội nhân, bởi vì tôi đã lớn lên theo cách đó. Nhưng ở dưới đó là một đốm nhỏ của Sự sống mọi lúc.

47 Tôi thường nhớ, như một cậu bé...(Tôi hy vọng tôi không giữ quý vị quá lâu. Nhưng biết...) Ngồi ngoài bờ...trên—trên bờ con lạch, và tôi ngồi đó và nhìn quanh vào ban đêm. Bố và mẹ, bây giờ họ đã đi vào sự yên nghỉ của họ. Và những ngày đó họ là những tội nhân, không có Cơ-đốc giáo trong nhà của chúng tôi chút nào. Và, ồ, chao ôi, uống rượu, và những bữa tiệc, và hành động kỳ quặc; điều đó khiến tôi phát ốm, tôi lấy đèn lồng của—của tôi và con chó của tôi và đi vào rừng, ở lại suốt đêm. Vào mùa đông tôi đi săn cho đến khi bữa tiệc kết thúc, có lẽ vào buổi sáng ban ngày. Về đến nhà, sẽ không kết thúc, tôi đã nằm trên nóc nhà kho và ngủ, chờ đợi ánh sáng ban ngày ló dạng.

48 Rồi tôi nghĩ về những lần đó như thế nào, rồi được ở ngoài đó vào mùa hè, lấy những que củi của tôi và đặt chúng xuống để làm hàng rào chắn gió nhỏ, ở đó nếu trời mưa; nằm đó và thả những cây sào xuống nước, câu cá; con chó thân yêu của tôi đang nằm ở đó. Tôi muốn nói, “Nhìn đây. Người biết đấy, mùa đông năm ngoái ta đã cắm trại ngay tại đây một đêm, Ta đã nhóm lửa

ngay tại đây khi ta đang chờ đợi con chó già của ta ở đây trốn lên cây, và ta đã nhóm lửa ở đây. Nó đã bị đóng băng sâu năm in-sơ trong lòng đất. Nhưng, hỡi bông hoa nhỏ, người đến từ đâu?” Thấy không? “Ồ, và người đến từ đâu? Ai ra đây và trồng người? Và họ đã mang người ra khỏi nhà nào? Hay là—hay còn điều gì nữa, người đến từ đâu?” Thấy không? Bông hoa nhỏ đó, tôi nói, “Ồ, nó đã bị đóng băng, và mọi thứ, và ta đã nhóm lửa trên đỉnh ở đây. Bên cạnh yếu tố đóng băng, có một yếu tố nhiệt đang nằm ở đây trên một khúc gỗ lớn cũ nơi ta đã đốt cháy người. Và tuy nhiên người ở đây, và người đang sống. Người đến từ đâu?”

49 Đó là gì? Có một William Branham khác. Thấy không? Một điểm nhỏ của Sự sống Đời đời ở dưới đó, từ những—những—những gien của Đức Chúa Trời, Lời của Đức Chúa Trời đã được đặt trong đó. Mỗi người trong anh em có thể nghĩ về những điều tương tự. Đây, Nó đang hoạt động.

50 Rồi nhìn lên cây cối, và tôi nghĩ, “Hỡi chiếc lá, ta đã thấy người rụng xuống năm ngoái, và tại sao người lại ở đó lần nữa? Người đến từ đâu? Điều gì đã đưa người đến đây?” Đây, Nó là Sự sống Đời đời đó đang làm việc trong thân thể đó.

51 Bây giờ, rồi một ngày nọ khi tôi bước đi tiếp, Tiếng đó nói, “Đừng bao giờ hút thuốc, uống rượu, vân vân.” Và những người trẻ tuổi và tất cả đều già đi. Đây, có Điều gì đó đang vận hành.

52 Nhưng ngay lập tức tôi nhìn lên, và tôi nói, “Tôi không phải là con trai của Charles và Ella Branham. Có Điều gì đó đang gọi.” Giống như chim ưng nhỏ của tôi, “Tôi không phải là một gà con. Có Điều gì đó trên xa kia, nơi nào đó. Ôi Đức Giê-hô-va Vĩ đại, cho dù Ngài là Ai, xin mở ra! Tôi muốn trở về nhà. Có Điều gì đó trong tôi, đang kêu gọi.”

53 Rồi tôi được sanh lại. Mạch Sự sống nhỏ bé đó đang nằm ở đó, sự sống của nước được đổ trên Nó, rồi Nó bắt đầu lớn lên. Bây giờ, đời sống cũ đó đã được tha thứ, chìm vào trong biển lãng quên của Đức Chúa Trời, để không bao giờ được nhớ đến chống lại tôi nữa. Thấy không? Bây giờ chúng ta đứng được xưng công bình (như thể chúng ta chưa bao giờ phạm tội) trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.

54 Rồi khi chúng ta đến với bàn tiệc của Chúa, chúng ta phải đến trong sự tôn kính, yêu thương và kính trọng, về “Hãy nhìn xem chúng ta sẽ ở đâu nếu đã không có Ngài.” Thấy không? Hãy nhìn nơi nó sẽ...

55 Do đó, Phao-lô, tôi nghĩ, khi nói điều này, “Vậy nên, khi anh em đến với nhau để ăn, hãy chờ đợi nhau.” Đó là, nói cách khác, chỉ đợi một vài phút, cầu nguyện, xét lại chính mình. Và nếu anh em biết một anh em ở trong đó, gần như làm điều gì đó sai trật, hay điều gì đó, và anh em cũng cầu nguyện cho người ấy. Thấy không? Đấy, “hãy chờ đợi nhau,” hãy chờ đợi một chút, hãy cầu nguyện. Nếu có bất kỳ cảm xúc nào giữa anh em hay điều gì đó, đừng—đừng làm điều đó—đừng làm điều đó, trước tiên, hãy làm cho đúng. Thấy không? Hãy đi thẳng vào điều đó, trước tiên, bởi vì chúng ta muốn đến đây thật thuần khiết như có thể được, và những suy nghĩ của chúng ta về nhau và về Đức Chúa Trời, và về nhau, và rồi chúng ta đến trong sự thông công chung quanh bàn của Chúa. Thấy không?

56 Và chúng ta làm điều này bởi vì chúng ta đang tạ ơn Ngài, và giữa những anh em với nhau. Ăn bánh với nhau, uống rượu giữa nhau, như Huyết Ngài và thịt Ngài.

57 “Nếu các người không ăn thịt của Con Người và uống Huyết Ngài, thì các người không có Sự Sống trong các người.” Thấy không? Anh em thấy đấy, đó là những gì Kinh Thánh đã nói. Ngoại trừ anh em làm điều đó, thì không có Sự sống. Anh em hiểu không? Thế thì anh em, ít nhiều, cho thấy anh em hổ thẹn khi tự xác nhận mình là một Cơ-đốc nhân, bởi vì sự sống mà anh em đang sống. Và thế thì đây thực sự là cuộc đối đầu. Thế thì nếu anh em không làm điều đó, anh em không có Sự sống. Nếu anh em làm điều đó cách không xứng đáng, anh em phạm tội với Thân thể của Chúa.

58 Cũng tương tự như vậy trong phép báp-têm bằng nước. Nếu chúng ta nói, “Chúng ta tin vào Chúa Jêsus Christ, Ngài đã cứu chúng ta khỏi tội lỗi, và chúng ta chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ,” ồ, chúng ta mang đến—chúng ta mang đến sự sỉ nhục cho Ngài, chúng ta làm những điều sai trái và chúng ta—chúng ta sẽ phải trả giá cho điều đó. Và một điều khác, khi

chúng ta làm điều đó, chúng ta đang cố gắng tuyên bố điều này và làm điều khác.

59 Đó là nan đề của chúng ta ngày nay. Những gì tôi nghĩ...Tôi đang nói “chúng ta,” tôi, và hội thánh mà Chúa là Đức Chúa Trời đã để cho tôi nói với trong những giờ cuối cùng này, rằng chúng ta tin chúng ta đang ở trong thì giờ kết thúc. Chúng ta tin rằng Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta một Sứ điệp. Nó đã được định trước của Đức Chúa Trời, Nó đã được chứng minh về Đức Chúa Trời, Nó đã được tỏ ra về Đức Chúa Trời. Bây giờ chúng ta phải đến với Ngài với sự tôn kính và với tình yêu thương, và với—với sự trong sạch của tấm lòng và tâm trí và linh hồn.

60 Anh em biết đấy, giờ sẽ đến chẳng bao lâu nữa khi—khi ngay giữa chúng ta sẽ là...Đức Thánh Linh sẽ phán ra giống như Ngài đã làm về A-na-nia và Sa-phi-ra. Hãy nhớ, đấy, giờ đó đang đến. Thấy không? Và chúng ta...Bây giờ, anh em cứ nhớ điều đó, đấy, rằng Đức Chúa Trời sẽ ngự giữa dân sự Ngài. Đó là những gì Ngài muốn làm bây giờ.

61 Chúng ta có thể nhận được Sứ điệp, như việc nói...Nếu tôi là một thanh niên và—và đang đi tìm một người vợ, và tôi có thể tìm thấy một người vợ, tôi nói, “Cô ấy thật hoàn hảo. Cô ấy là một Cơ-đốc nhân. Cô ấy là một quý cô. Cô ấy là tất cả điều này, tôi có sự tự tin.” Cho dù tự tin bao nhiêu đi nữa, tôi nghĩ cô ấy tử tế thế nào đi nữa, tôi phải tiếp nhận cô ấy, cô ấy phải tiếp nhận tôi; đấy, dựa trên những lời thề này.

62 Ồ, điều cũng giống như chúng ta thấy là Sứ điệp. Chúng ta thấy Nó đúng. Chúng ta thấy Đức Chúa Trời chứng thực Nó đúng. Nó hoàn toàn đúng. Năm này qua năm khác, năm này qua năm khác, Nó tiếp tục đúng, tiếp tục đúng. Mọi điều Nó nói, xảy ra hoàn toàn chính xác theo cách Ngài đã phán. Bây giờ, chúng ta biết Nó đúng, nhưng, hãy xem, đừng làm điều đó từ quan điểm tri thức. Nếu anh em làm vậy, anh em có một tôn giáo cũ kỹ. Thấy không? Chúng ta không muốn có một tôn giáo hạng hai, điều gì đó mà người nào khác đã kinh nghiệm nó và chúng ta đang sống nhờ—về lời chứng của họ.

63 Như tôi tin đó là Chúa Jêsus đã phán với Phi-lát, điều gì đó, một lời tôi đang suy nghĩ, và Ngài đã phán ở đó chỉ cách đây một

lát, “Ai đã nói với người điều đó?” Hay là, “Nó đã được bày tỏ cho người không? Làm sao người biết được những điều này?” nói cách khác. Tôi không biết từ ngữ đó là gì bây giờ, tôi đọc nó đã lâu rồi, nhưng, “Làm thế nào người—làm thế nào người biết được điều này? Gì vậy? Bằng cách nào? Ai đã bày tỏ điều này cho người?” Về việc Ngài là Con Đức Chúa Trời. “Ai đã bày tỏ điều đó cho người? Người nào đó đã nói với người điều đó? Hay là,” như Chúa Jêsus đã phán, “phải chăng Cha Ta ở trên Trời đã bày tỏ điều đó cho các người?” Thấy không? Thấy không? “Làm thế nào người học được điều đó, qua người khác hay nó là sự mặc khải hoàn toàn từ Đức Chúa Trời?”

⁶⁴ Có phải tiệc thánh này chỉ là điều gì đó mà tôi đứng lên nhận vì nó, một mệnh lệnh, nói, “Ồ, những người còn lại cũng nhận lấy điều này, tôi cũng sẽ nhận”? Đó là sự khải thị rằng tôi là một phần của Ngài và tôi là một phần của anh chị em, và tôi yêu anh chị em và tôi yêu mến Ngài, và chúng ta đang lấy điều này với nhau như một biểu tượng của tình yêu của chúng ta đối với Đức Chúa Trời, và tình yêu thương và sự thông công của chúng ta với nhau.

⁶⁵ Bây giờ tôi muốn đọc một vài câu từ Kinh Thánh. Và rồi tôi đoán...Anh chị em ở đâu...Bất cứ cách nào Anh Pearry mong muốn ngày hôm nay. Tôi ước gì anh chị em đọc nó với tôi, nếu anh chị em có Kinh Thánh. Cô-rinh-tô thứ Nhất, chương—chương thứ 11, và bắt đầu với câu thứ 23.

⁶⁶ Và rồi cũng vậy, tại đền tạm của chúng ta, chúng ta đã luôn luôn giữ điều này và lễ rửa chân, luôn luôn, bởi vì chúng đi đôi với nhau. Tôi tin rằng người anh em đã thông báo rằng “tối thứ Tư” bởi vì rất đông người và anh em không có đủ chỗ để...có chỗ cho dân sự cho lễ rửa chân, họ sẽ tiến hành—tiến hành vào tối thứ Tư này.

⁶⁷ Bây giờ, câu thứ 23 của chương 11 của Cô-rinh-tô Nhất, hãy lắng nghe Phao-lô bây giờ. Bây giờ hãy nhớ, và ghi nhớ điều này, Ga-la-ti 1:8, “Nếu chúng tôi hay một thiên sứ từ trời rao giảng bất kỳ phúc âm nào khác cho anh em,” (hơn Phúc âm này mà ông đã rao giảng) “hãy để người đó bị nguyên rửa.” Thấy không?

Vì tôi đã nhận lãnh nơi Chúa điều mà tôi cũng đã dạy cho anh em, Rằng Đức Chúa Jêsus cũng trong đêm mà Ngài bị phản nộ đã lấy bánh:

Và khi Ngài đã tạ ơn, rồi bẻ nó ra,...phán rằng, Hãy nhận lấy và ăn: này là thân thể của Ta, mà bị vỡ ra vì các người: hãy làm điều này để nhớ đến Ta.

68 Bây giờ, cho phép tôi dừng lại ngay tại đây, để nói: nhưng nhận lấy thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ trong tiệc thánh này, không có nghĩa rằng tiệc thánh đó là thân thể *theo nghĩa đen* của Đấng Christ. Đó là Công giáo. Tôi không tin điều đó đúng. Tôi tin đó chỉ là một mạng linh mà Đức Chúa Trời đã lập với chúng ta, đấy, nó không phải là thân thể thực sự. Đó là...Bây giờ, nó thực sự là một miếng bánh xốp. Nó chỉ là một lễ nghi.

69 Tôi cũng không tin rằng phép báp-têm của Chúa Jêsus Christ (trong Danh Chúa Jêsus Christ) bằng nước tha thứ tội lỗi của anh em. Tôi không tin rằng anh em...Tôi tin anh em có thể chịu phép báp-têm suốt ngày dài...Bây giờ, tôi biết rằng có lẽ có những người đang ngồi ở đây đến từ giáo hội Sứ đồ, tôi muốn nói, hay giáo hội Ngũ Tuần Liên Hiệp, mà họ dạy điều đó. Nhưng, anh em thấy đấy, tôi—tôi không tin rằng nước tha thứ tội lỗi. Hay là, nếu có, thì Chúa Jêsus đã chết vô ích. Thấy không? Tôi tin rằng đó chỉ là một mạng linh của Đức Chúa Trời, đấy, để tỏ cho thấy rằng anh em đã được tha thứ. Nhưng chịu phép báp-têm để tái sinh, không, tôi—tôi—tôi không tin điều đó. Tôi không tin rằng nước tha thứ tội lỗi.

70 Tôi cũng không tin rằng bánh và rượu này có liên quan gì với anh em, chỉ giữ một mạng linh mà Đức Chúa Trời đã định cho chúng ta để làm. Thấy không? Đúng vậy. Tôi tin phép báp-têm bằng nước cũng giống như vậy. Tôi tin nó là sự bắt buộc đối với chúng ta để làm điều đó, mà Ngài đã làm tất cả điều đó để làm gương cho chúng ta. Và Ngài đã làm điều này để làm gương cho chúng ta. Và Ngài đã rửa chân để làm gương cho chúng ta.

71 Bây giờ, “Cũng một thể ấy,” câu thứ 25:

Cũng một thể ấy Ngài lấy chén đó, và khi đã ăn bữa tối rồi, phán rằng, Chén này là sự giao ước mới trong huyết

Ta: các người hãy làm điều này, khi các người uống nó, để nhớ đến Ta.

Ấy vậy mỗi...(Hãy nhớ bây giờ!)...Ấy vậy mỗi khi anh em ăn bánh này, và uống chén này, anh em hãy rao truyền sự chết của Chúa cho đến khi Ngài đến. (Bao lâu? “Cho đến khi Ngài đến!” Hiểu không? Hiểu không?)

Bởi đó hễ ai ăn bánh này, và uống chén này của Chúa, cách không xứng đáng, sẽ phạm tội với thân thể và huyết của Chúa.

⁷² Cho phép tôi dừng lại một phút. Lý do ông nói điều này, anh em để ý trong một câu khác ở đây, một chương khác, mà ông đã nói, “Tôi hiểu khi anh em—khi anh em đến với nhau anh em đang ăn uống, thậm chí say xỉn tại bàn của Chúa.” Họ đã hiểu lầm nó, anh em thấy đấy. Họ chỉ là kẻ háu ăn, đấy. Giống như người ta đang làm ngày nay, cứ sống bất cứ kiểu sống nào và dự tiệc thánh. Thấy không? Ông nói, “Anh em có nhà để ăn, đấy. Nhưng, đây là một mạng linh mà chúng ta nên giữ, đấy.” Bây giờ:

Nhưng hãy để một người phải tự xét lấy mình, và như thế mới để người ấy ăn bánh ấy, và uống chén ấy.

Vì kẻ nào ăn và uống cách không xứng đáng, tức là ăn và uống sự trừng phạt cho chính mình, vì không phân biệt thân thể của Chúa. (Hiểu không?)

⁷³ Anh em là gì? Anh em là Cơ-đốc nhân, anh em sống trước mọi người như một Cơ-đốc nhân. Và nếu anh em nhận lấy điều đó và không sống như một Cơ-đốc nhân, anh em không phân biệt Thân thể của Chúa. Anh em đang đặt một chướng ngại vật cản đường người khác, đấy, khi họ thấy anh em cố gắng làm điều đó và rồi không sống những gì anh em được cho là sống. Đấy, anh em đang không phân biệt Thân thể của Chúa. Bây giờ hãy xem nó là gì...sự rửa sả của nó là gì:

Vì có đó nhiều người yếu đuối và đau ốm trong vòng anh em, và có lắm kẻ bị ngủ. (Bản dịch đúng của từ đó, Anh Pearry, là “chết.” Hiểu không? Thấy đó, “nhiều kẻ chết.”)

Vì nếu chúng ta—vì nếu chúng ta tự xét đoán chính mình, thì chúng ta khỏi bị đoán xét. (Thấy đó, nếu chúng ta tự xét đoán mình thì chúng ta sẽ không bị đoán xét. Hiểu không?)

Nhưng khi chúng ta bị phán xét, chúng ta bị Chúa sửa phạt, hầu cho chúng ta không bị định tội với thế gian. (Thấy đó, không có sự gắn bó nào với thế gian.)

Vậy nên, hỡi anh em của tôi, khi anh em đến với nhau để ăn, hãy chờ đợi nhau. (Hiểu không?)

Và nếu người nào đói, hãy để người đó ăn ở nhà; hầu cho anh em không đến với nhau để mà chuốc lấy sự đoán xét. Còn các việc khác tôi sẽ sắp xếp theo thứ tự khi tôi đến. (Hiểu không?)

⁷⁴ Bây giờ, nói cách khác, đừng chỉ đến để dự nó như một... Như tôi đã nói cách đây một lát, về những gì người Do Thái, của lễ của họ, họ... Thật tuyệt vời, nó được ban cho bởi Đức Chúa Trời, nhưng nó đã đi đến chỗ mà họ đã không làm điều đó trong sự chân thành và tôn kính và trong trật tự, thì nó trở thành một... nó trở thành một—một mùi hôi thối trước mũi Ngài.

⁷⁵ Bây giờ, cũng giống như vậy bởi việc chúng ta đến để dự Bữa Tiệc của Chúa, rằng, chúng ta phải đến biết những gì chúng ta đang làm. Giống như khi anh em đi xuống nước để chịu phép rửa-têm như Danh Chúa Jêsus Christ, anh em biết mình đang làm gì, anh em đang đặt vào cho hội thánh những gì Đức Chúa Trời đã đặt trong anh em, Đấng Christ.

⁷⁶ Khi chúng ta dự tiệc này, nó tỏ cho hội thánh thấy, rằng, “Tôi tin mọi Lời của Đức Chúa Trời. Tôi tin rằng Ngài là Bánh Sự Sống đến từ Đức Chúa Trời từ Thiên đàng. Tôi tin mọi Lời mà Ngài nói là Lẽ thật. Và tôi sống bởi Nó, theo sự hiểu biết tốt nhất của tôi, Đức Chúa Trời là Đấng Phán Xét của tôi. Do đó, trước các anh em tôi, trước các chị em tôi...Tôi—tôi không thề, tôi không rửa sả, tôi không làm những điều này, bởi vì tôi yêu Chúa, và Chúa biết điều đó và làm chứng cho tôi. Do đó, trước mặt anh chị em, tôi dự phần của thân thể Ngài, để biết rằng tôi không bị định tội với thế gian.” Đây, anh chị em đây, thế thì đó là một ơn phước.

⁷⁷ Và, hãy nhớ, tôi có thể đưa ra nhiều lời chứng về điều này, nơi mà tôi đã lấy điều đó và giải thích nó trong phòng bệnh, và thấy họ được chữa lành.

⁷⁸ Hãy nhớ, khi Y-sơ-ra-ên lấy hình bóng về điều này, họ đã hành trình bốn mươi năm trong đồng vắng và quần áo của họ thậm chí không bao giờ sờn rách, và họ đi ra mà không có một—một người yếu đuối giữa họ, với hai triệu người như một hình bóng về điều này.Ồ, sự Tiên hình bóng ấy sẽ làm điều gì? Nếu thân thể của một con vật làm của lễ đã làm điều đó cho họ, thì Thân thể của Chúa Jêsus Christ, Em-ma-nu-ên, làm gì cho chúng ta? Chúng ta hãy thật cung kính khi chúng ta đến. Chúng ta hãy thật thành kính như chúng ta biết thế nào, để đến.

TIỆC THÁNH VIE65-1212

(Communion)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 12 tháng Mười hai, năm 1965, tại Đền tạm Tucson ở Tucson, Arizona, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org